

Результат цієї дискусії полягає в тому, що створеною є менша частина світу, ніж уявляють соціальні конструкціоністи. Потрібно завжди відчувати реальність природного світу і самих людей, як природних істот в ньому. Дана позиція непопулярна як у соціальних конструкціоністів, так і теоретиків освіти. Зокрема, постмодерністське розуміння Bildung (нім. – освіта, просвітництво, формування) повинно заперечувати неоліберальне поняття особистості як «вільного, раціонального агента, твердо сконцентрованого на своєму власному «єго» і своїх перевагах не визнавати, що «лінгвістичний та історичний суб'єкт» має «привілейований доступ до себе як своєї власності». «Я» не вільне і незалежне в якості «єго», яке постає в різноманітності своїх особливостей. Так само «суб'єкт не ідентичний самому собі в процесі Bildung. Суб'єкт не може досягнути мети в своєму пошуку ідентичності, оскільки це зусилля призупиняється в неможливості визначення себе як даної особистості» [11, с. 157].

Однак потрібно розуміти, що вибір перед нами полягає не в подоланні можливостей розуму або «Я» в якості атомарного, автономного і самодостатнього інтелектуального, свідомого світу, або як мінливих конструкцій дискурсивних сил. Існують інші можливості. Мова йде про вплив культури на розвиток раціональних здібностей особистості. Локус особистості знаходиться в раціональних здібностях, які індивіди набувають, перебуваючи під впливом культури в її цілісності – емоційного, логіко–дискурсивного впливу. Якби люди не могли розвивати інтелектуальні, моральні, професійні та інші здібності, то не було б особистостей.

Висновки. Процес соціального пізнання обумовлений творчою діяльністю мислення, яка показує його інтенціональні, інструментально–операціональні та кондіціональні фактори. В їх контексті формуються можливості мислення, на основі яких вибудовуються теорії розумної діяльності, що утворюють концепт соціального конструктивізму. Він реалізовує себе в багатьох областях суспільної діяльності, але насамперед в наукових теоріях, комунікації і освітньому просторі. Соціальний конструктивізм не має однозначного вирішення в соціально–філософських і освітніх дискусіях, що засвідчує його складність і суперечливість. Однак ніхто не заперечує його ролі в творенні суспільного життя поряд з іншими концептами, проектами і теоріями.

Список використаних джерел

1. Бахтин М. М. Проблема речевих жанров: Собр. соч. в 5–ти т. – Т.5. / М. М. Бахтин. – М.: Русские словари, 1996. – С.159–206.
2. Бекхёрст Д. Формирование разума / Д. Бекхёрст. – М.: «Канон+» РООИ «Реабилитация», 2014. – 368 с.
3. Крымский С. Б. Запросы философских смыслов / С. Б. Крымский. – К.: ПАРАПАН, 2003. – 240 с.
4. Шилков Ю. М. Язык и познание: Когнитивные аспекты / Ю. М. Шилков. – СПб.: Владимир Даль, 2013. – 542 с.
5. Allen B. Truth in Philosophy / B. Allen. – Cambridge, NA, Harvard University Press, 1993. – 344 p.
6. Bruner J. Acts of Meaning / J. Bruner. – Cambridge, MA., Harvard University Press, 1990. – 208 p.
7. Danziger K. Naming the Mind: How Psychology Found its Language / K. Danziger. – London, 1997. – 215 p.
8. Gergen K. Social Constructionism in Context / K. Gergen. – London, Sage. – 2001.
9. Hacking I. Why Multiple Personality Tells Us Nothing About the Self / Mind / Person / Subject / Soul / Consciousness / I. Hacking // Bakhurst and Syphowich, 1995. – P.159–179.

10. Hacking I. The Social Construction of What? / I. Hacking. – Cambridge, MA, Harvard University Press, 1999. – P.114–122.
11. Lovlie L. The Promise of Bildung / L. Lovlie // Lovlie L. et al., 2003. – P.151–170.
12. Mc Dowell J. Naturalism in the Philosophy of Mind / J. Mc Dowell. – 2009. – P.257–275.
13. Moran R. Interpretation Theory and the First Person, Philosophical Quarterly 44. 175. – P.154–173.

References

1. Bakhtin M. M. Problema rechevykh zhanrov: Sobr. soch. v 5–ti t. – T.5. / M. M. Bakhtin. – M.: Russkiye slovary, 1996. – S. 159–206.
2. Bekkhorst D. Formirovaniye razuma / D. Bekkhorst. – M.: «Kanon+» ROOI «Reabilitatsiya», 2014. – 368 s.
3. Kryms'kyi S. B. Zapyty filosof's'kykh smysliv / S. B. Kryms'kyi. – K.: PARAPAN, 2003. – 240 s.
4. Shilkov Yu. M. Yazyk i poznaniye: Kognitivnyye aspekty / Yu. M. Shilkov. – SPb.: Vladimir Dal', 2013. – 542 s.
5. Allen B. Truth in Philosophy / B. Allen. – Cambridge, NA, Harvard University Press, 1993. – 344 p.
6. Bruner J. Acts of Meaning / J. Bruner. – Cambridge, MA., Harvard University Press, 1990. – 208 p.
7. Danziger K. Naming the Mind: How Psychology Found its Language / K. Danziger. – London, 1997. – 215 p.
8. Gergen K. Social Constructionism in Context / K. Gergen. – London, Sage. – 2001.
9. Hacking I. Why Multiple Personality Tells Us Nothing About the Self / Mind / Person / Subject / Soul / Consciousness / I. Hacking // Bakhurst and Syphowich, 1995. – P.159–179.
10. Hacking I. The Social Construction of What? / I. Hacking. – Cambridge, MA, Harvard University Press, 1999. – P.114–122.
11. Lovlie L. The Promise of Bildung / L. Lovlie // Lovlie L. et al., 2003. – P.151–170.
12. Mc Dowell J. Naturalism in the Philosophy of Mind / J. Mc Dowell. – 2009. – P.257–275.
13. Moran R. Interpretation Theory and the First Person, Philosophical Quarterly 44. 175. – P.154–173.

Halchenko M. S., PhD, Director, Institute of Gifted Child NAPS of Ukraine (Ukraine, Kyiv), halchenko@yahoo.com

Social constructivism in the strategies of thinking and education

The article analyzes the problem of social constructivism, which in the concepts of science, theory of communication and education offers a system of social rational activity. The author shows that in contemporary studies social constructivism is the result of the activity of thinking, which, as a derivative of reason, is a «mirror» of reality. The ideas of the «I» construction, scientific and cultural knowledge are crucial in creating social projects that transform the world and man. Along with social constructivism there are other possibilities of creation of the world and man.

Keywords: reasoning, thinking, social constructivism, education, science, creativity, identity, personality.

* * *

УДК 78.085.3:37–021.3(477)

Лисенко О. О.,
викладач кафедри хореографії, Відокремлений
підрозділ «Миколаївська філія Київського
національного університету культури і мистецтв»
(Україна, Миколаїв), 280lea@gmail.com

Гашенко К. І.,
викладач кафедри хореографії, Відокремлений
підрозділ «Миколаївська філія Київського
національного університету культури і мистецтв»
(Україна, Миколаїв), katrusyaka@gmail.com

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ТАНЦЮ В ОСВІТНЬОМУ ПРОСТОРІ УКРАЇНИ

Розглядаються актуальні питання та тенденції розвитку сучасного танцю в освітньому просторі України. Виявлено основні проблеми і

найвагоміші фактори «застою» у розвитку сучасного танцю. Проаналізовано структуру національної системи хореографічної освіти, де діти, підлітки і дорослі можуть отримати в нашій країні навчання на аматорському рівні та професійну освіту. Розкриті питання, вирішення яких зумовить подальший напрямок розвитку сучасного танцю в Україні та забезпечить підготовку висококваліфікованих спеціалістів цієї сфери.

Ключові слова: сучасний танець, розвиток сучасного танцю в Україні, проблеми розвитку сучасного танцю, хореографічна освіта України.

Хореографічне мистецтво України, як частина культури, останнім часом зазнало радикальних змін. Вони торкнулися репертуару, розширення жанрового і стильового розмаїття, зміни структури професійної підготовки виконавців і балетмейстерів, а, в цілому – змінилась роль хореографії в соціальному житті суспільства.

Сьогодні в Україні спостерігається підвищена зацікавленість до сучасної хореографії в зв'язку з великою кількістю телевізійних танцювальних проєктів, які пропагують сучасний танець в його різних формах. Інтерес почав проявлятися близько 15 років тому. Зараз в нашій країні відбувається підйом сучасного танцю, він живе і активно розвивається.

Сучасний танець – це самостійна форма мистецтва, де по-новому з'єдналися рух, музика, світло і фарби, де тіло дійсно знайшло свою змістовну мову. Сучасний танець переконує людей у тому, що мистецтво є продовженням життя і осягнення себе.

Нові явища в сучасній хореографії привертають увагу вітчизняних та зарубіжних фахівців, таких як О. Гіршон [2], О. Маншилін, В. Нікітін [3; 4; 5], Ю. Станішевський, Д. Шариков та ін. Їх праці та публікації в періодичній пресі багатосторонньо висвітлюють становлення та розвиток сучасного танцю. Проте, спостерігається недостатня увага у відображенні актуальної на сьогодні ситуації саме в Україні, на професійному та аматорському рівнях.

Мета статті полягає у виявленні тенденцій, актуальних питань, проблем і особливостей розвитку сучасного танцю в освітньому просторі України.

Особливістю розвитку сучасного сценічного танцю в Україні, в силу певних політичних умов, є відсутність історичного досвіду як у вихованні танцюристів і хореографів, так і в сприйнятті глядачів. Танець модерн розвивався протягом сторіччя, постмодерн і contemporary розвивається вже понад п'ятдесят років. Україна тільки намагається долучитися в цей процес. На даний момент складається парадоксальна ситуація, коли танцюристи і хореографи, маючи час та жагу, готові прийняти нову мову і естетичне кредо сучасного танцю, але через відсутність інформації і системи підготовки виконавців та хореографів не знають, як це зробити [4, с. 233].

Виразним прикладом цього можна вважати висловлювання відомого теоретика і практика танцотерапії А. Гіршона про наш сьогоднішній стан сучасного танцю: «Якщо вважати, що танець – це мова (текст), то більша частина того, що відбувається на сучасній танцювальній сцені – це спроба говорити чужою мовою, коли тебе зачаровує саме звучання досі незнайомих звуків, але з'єднуєш ти їх за законами відомої тобі мови. Багато груп сучасного танцю використовують лексику contemporary, модерну, контактного партнерінга, але використовують практично в готовому вигляді [2].

В Україні досі не прийнятий загальносвітовий стандарт визначення «сучасний танець», який часто

замінюється соціальним або естрадним танцем. На жаль, нічого з цієї термінологічною плутаниною зробити поки що не можна. З'явилася маса стереотипів, які не відповідають реальності і абсолютно відрізняються від того, яким є сучасний танець в Європі [4, с. 232].

Сценічні напрямки сучасного танцю – джаз танець (Jazz Dance), танець модерн (Modern Dance) і контемпорарі (Contemporary Dance) на жаль, не надто знайомі пересічному глядачу, який асоціює термін «сучасний танець» з вуличними танцювальними формами (Street Dance Forms).

Для логічного подовження цієї надзвичайно складної теми спробуємо розкрити поняття «сучасний танець» в змістовному його розумінні.

Сучасний танець – це мистецтво, яке є принципово авторським, індивідуальним. Воно належить до тієї сфери мистецтва, яка заперечує наявність будь-яких ідеалів, зразків, стандартів і моделей, і робить ставку на індивідуальність автора, який створює свій власний автономний художній світ. Сучасний танець не надає перевагу поняттям ідеалу і визнаних канонів тілесної краси, перш за все, прагне до точного реєстрування сучасного стану світу – і людини в ньому. Сучасний танець не розповідає зв'язаних і зрозумілих історій і є, насамперед, виразом відчуттів і досвіду, отриманого хореографом. Логіка розвитку, драматургія сучасного танцспектакля не визначається життєподібною і виразною фабулою, його структура більше схожа на низку метафор і образів.

Сучасний танець прагне до порушення художніх кордонів, декларує свою непричетність до класичних законів театрального дійства. Принциповим стала відмова від виконавства, віртуозності та обмеженості танцю рамками естетичних і моральних норм. Панують спонтанність, існування в режимі «тут і зараз», постійний експеримент з рухом, робота в несценічному середовищі, розчинення художніх форм танцю в різних дійствах, перформансах. Сучасний танець – це не щось єдине і цілісне, він багатоликий, різноманітний і знаходиться в процесі постійного пошуку. Його більш ніж столітня історія накопичила безліч найрізноманітніших підходів, стилів і технік [4 с. 235].

Розуміння сучасного танцю – це завжди індивідуальна думка, багатогранність сприйняття, співтворчість, співпереживання і співмислення.

Розглядаючи проблематику розвитку сучасного танцю в освітньому просторі України, неможливо не звернути увагу на джерела отримання будь-яких знань та навичок у цій сфері.

В Україні дуже багато талановитої молоді, юнаків та дітей, але, на превеликий жаль, держава не надає бажаної підтримки. Це є одним з найвагоміших факторів «застою» у розвитку сучасного танцю в межах України. Задля розкриття і вирішення цих питань необхідно розглянути структуру національної системи хореографічної освіти.

Сучасний танець розвивається і на професійному, і на аматорському рівні.

На схемі, наведеній нижче, ми можемо бачити ті організації, в яких діти, підлітки і дорослі можуть отримати хореографічне навчання і професійну освіту.

Рівень аматорського навчання:

1. Дошкільна художнє навчання – здійснюється на базі спеціалізованих дошкільних установ з естетичним

ухилом. Його мета полягає в ранній діагностиці та розвитку творчих здібностей дитини.

2. Навчання танцю в державних загальноосвітніх школах – передбачає розвиток учнів в рамках освітньої програми «Мистецтво», а в деяких школах існують хореографічні класи, або такі предмети, як «Ритміка», «Основи хореографії», які введені в розклад занять.

3. Система додаткової освіти для дітей. Позашкільні заняття в багатoproфільних центрах творчості.

4. Художні школи, які стоять як би на «стику» аматорського навчання і предпрофесійної освіти. Частина дітей, які закінчили подібні школи, в подальшому здобувають професійну освіту.

5. Комерційні школи.

При аналізі вікових категорій ми можемо помітити, що найбільша кількість припадає на вік від 8 до 12 років і від 16 до 25. Це ґрунтується на тому, що, як правило, основний контингент дитячих аматорських хореографічних колективів становлять школярі з 1 по 9 клас. Далі йде деяке зниження, пов'язане з проблемами дорослішання, отриманням атестата, вступом до вузу. А от наступні 5–6 років – знову пік активності, особливо серед дівчат, для яких заняття танцями, перш за все, спосіб зберегти гарну фігуру і бути привабливими в очах протилежної статі.

Рівень професійної освіти:

1. Хореографічні училища. Професійно–технічну освіту в сфері хореографічного мистецтва має ряд особливостей. Перш за все, це жорсткий відбір дітей за критеріями природного обдарованих навчання їх за певною системою. У професійних хореографічних освітніх установах існує набір дисциплін, зафіксованих в навчальному плані, чіткий графік відвідування занять, групи поділяються за віком, даються глибокі знання про основи танцю, про танцювальну культуру і світі танцю в цілому.

2. Середня освіта здійснюється на основі хореографічних відділень або кафедр в коледжах культури і мистецтв. На даному етапі міждисциплінарний характер освітньої та професійної підготовки повинен бути спрямований у бік надання знань з різних сферах професійної хореографічної діяльності: виконавської, викладацької, постановочної, організаційно–управлінської, наукової.

3. Вища хореографічна освіта – здійснюється на кафедрах хореографії академій та університетів культури і мистецтв. Даний етап передбачає навчання бакалаврів, формування модулів елітарної підготовки обдарованої молоді, що здатна в подальшому освоїти більш складні і напружені програми магістрів, а далі – більш просунутий аспірантський модуль підготовки аналітиків і дослідників.

4. Післядипломне вдосконалення та набуття знань, в основному, на базі академій і університетів. Передбачає практичну та теоретичну підготовку.

Досить цікавими є спостереження про приблизний розподіл пріоритетів в стилях і напрямках хореографічного мистецтва в аматорському навчанні і професійній освіті. Основна увага в професійному навчанні приділяється класичному танцю, далі йде народно–сценічний танець і тільки на третьому місці – сучасні напрямки танцю. В аматорському навчанні, дотримуючись вимогам моди в побутовому танці

(особливо в комерційному навчанні), затребувані більше сучасні напрямки танцю і в набагато меншому ступені – народно–сценічний танець і класичний танець [5, с. 285].

Розвиток системи професійного хореографічної освіти в Україні в даний час носить досить нестійкий, складний характер. Прогріхом цього є брак досвіду спеціалістів–співвітчизників. А причина криється в тому, що сучасний танець народжувався саме в Америці та країнах Європи, що, на жаль, є неосяжним для пересічного танцівника – українця.

Система хореографічної освіти в нашій країні складалася протягом багатьох років, вона до цих пір діє і дає позитивні результати в області підготовки високопрофесійних виконавців і балетмейстерів класичного і народного танців. Незважаючи на яскраво виражену соціальну потребу в фахівцях в області сучасного танцю, ця система за останні десятиліття радикально не змінилася. В її основі лежать програми і методики навчання, розроблені багато років тому і актуальні тільки для професійної підготовки балетмейстерів класичного балету і народного танцю. Виникнення нових напрямків у хореографії потребує необхідності інноваційного підходу до професійної підготовки фахівців в цій галузі, однак ця проблема недостатньо розроблена в теорії та методиці професійної освіти [3].

У цьому питанні краще звернутися до досвіду навчальних закладів європейських країн. Західна методика професійного навчання ґрунтується на системі «авторських шкіл», «танцювальному плюралізмі», який дозволяє дати професійні навички в різних напрямках танцювальних технік, стилів і шкіл сучасного танцю. Основою професійного виховання в західних школах є «хореографічний плюралізм» і свобода вибору хореографом стилю, школи, техніки, напрямку танцю, що вивчаються для створення індивідуальної манери творчості. І, як нам здається, найбільш оптимальним шляхом створення творчої моделі професійної підготовки балетмейстерів в сучасній хореографії є аналіз досягнень західних шкіл, які розвивають сучасні методики хореографічної освіти [4, с. 237].

В нашій країні діючі учбові плани, навчальні програми та реальна викладацька діяльність в сфері професійної хореографічної освіти недостатньо орієнтовані на сучасні потреби ринку праці в фахівцях сучасного танцю.

Відомий український хореограф–постановник і перформер Антон Овчинников зазначив в одному з своїх інтерв'ю про танцювальну освіту в Україні та Європі:

«Зараз у Європі є два напрямки, які існують взагалі окремо: професійна танцювальна освіта і танець для аматорів. Вони не перетинаються.

Танець для аматорів – це школи, де люди займаються у вільний час. А професійний напрямок більш пов'язаний з іншими речами: дослідження анатомії танцівника, зв'язку руху з емоціями, перетворення власних рефлексій на перформативне мистецтво.

Це дуже відрізняється від того, що є в нас. У нас саме аматорські дитячі колективи приводять людей в університети. І ці люди нібито мають стати професіоналами, але стають працівниками круїзних лайнерів.

У нас навіть в університеті більшість студентів займається танцем для розваги – їм подобається

рухатися, вони отримують задоволення від себе, музики, спілкування.

Мені здається, це більш аматорський рівень. Але це поверхневе сприйняття танцю – просто як технічного мистецтва рухатися під музику. А мало би бути аналізування за допомогою танцю» [1].

Але хочеться звернути увагу на деяку категорію комерційних шкіл, де сценічним напрямкам сучасного танцю навчають професійно. Педагоги цих шкіл постійно підвищують свій рівень майстерності, відвідують семінари, майстер-класи, виїжджають за кордон на навчання до європейських і американських шкіл та хореографів. Вони намагаються наблизитися до загальносвітового розуміння і прояву сучасного танцю. Ці школи відрізняються наявністю авторських методик, де програма навчання вихованців включає в себе освоєння основних технік сучасного танцю. Також вони намагаються розвивати і пропагувати в Україні перформативні і сценічні проекти.

На жаль, на даний час сучасний танець в Україні не має такої художньої цінності як в країнах Європи та не розвивається як сучасний інтелектуальний вид мистецтва. Сьогодні він має споживчий характер і сприймається лише як видовище, приємне проведення часу, соціальний ритуал. У всіх європейських країнах сучасний танець вважають важливою частиною мистецтва і культури. Там створюють так звані Національні центри сучасного танцю.

Підбиваючи підсумки про актуальні питання розвитку сучасного танцю в освітньому просторі України, можна зробити наступні висновки:

1) Сучасний танець з'явився в нашій країні не так давно і шлях його розвитку досить складний.

2) Сучасний танець в Україні розвивається як на професійному, так і на аматорському рівнях.

3) Багато проблем його розвитку пов'язані не тільки з зовнішніми причинами (відсутність фінансування, освітньої системи, інфраструктури), але і з внутрішніми – недостатньо яким розумінням танцю саме як сучасного мистецтва, що вимагає тверезої системи художнього світосприйняття і мислення.

4) Система професійної освіти потребує деякого коригування цілей і завдань навчання на рівні учбових планів, програм та методичного забезпечення. Виникнення нових напрямків у хореографії диктує необхідність інноваційного підходу до професійної підготовки фахівців в цій галузі.

5) Потрібне налагодження системи професійної адаптації випускників, створення соціально-комфортних умов для їх успішної самореалізації.

6) Український сучасний сценічний танець потребує свого глядача, тобто потрібно його вирощувати, виховувати, займатися формуванням своєї аудиторії.

Вирішення вищезазначених проблем та питань зумовить подальший напрямок розвитку сучасного танцю в освітньому просторі України, забезпечить підготовку висококваліфікованих спеціалістів цієї сфери, та відкриє нові перспективи творчої співпраці і залучення до світового простору хореографічного мистецтва.

Список використаних джерел

1. Антон Овчинников про сучасний танець: Це щоразу крок у невідоме // Українська правда. – 17 липня 2017. – <https://life.pravda.com.ua/culture/2017/07/17/225338/>

2. Гиршон А. Современный танец как вид искусства / А. Гиршон // Танцевальный Клондайк. – 2003. – №3.

3. Никитин В. Ю. О некоторых актуальных проблемах профессионального обучения хореографов на современном этапе // Образование и общество. Научный информационно-аналитический журнал. – 2007. – №3.

4. Никитин В. Ю. Современный танец: тенденции и перспективы. – ISSN 1997-0803 // Вестник МГУКИ. – 2013. – 2 (52) март-апрель.

5. Никитин В. Ю. Хореографическое образование и обучение: тенденции и перспективы. – ISSN 1997-0803 // Вестник МГУКИ. – 2014. – 2 (58) март-апрель.

References

1. Anton Ovchinnikov pro suchasnyj tanec': Ce shhorazu krok u nevidome // Ukrain's'ka pravda. – 17 lypnja 2017. – <https://life.pravda.com.ua/culture/2017/07/17/225338/>

2. Girshon A. Sovremennyj tanec kak vid iskusstva / A. Girshon // Tanceval'nyj Klondajk. – 2003. – №3.

3. Nikitin V. Ju. O nekotoryh aktual'nyh problemah professional'nogo obuchenija horeografov na sovremennom jetape // Obrazovanie i obshhestvo. Nauchnyj informacionno-analicheskij zhurnal. – 2007. – №3.

4. Nikitin V. Ju. Sovremennyj tanec: tendencii i perspektivy. – ISSN 1997-0803 // Vestnik MGUKI. – 2013. – 2 (52) mart-aprel'.

5. Nikitin V. Ju. Horeograficheskoe obrazovanie i obuchenie: tendencii i perspektivy. – ISSN 1997-0803 // Vestnik MGUKI. – 2014. – 2 (58) mart-aprel'.

Lysenko O. O., teacher of Choreography Department Separate Subdivision of Mykolaiv Branch of Kyiv National University of Culture and Arts (Ukraine, Mykolaiv), 280lea@gmail.com

Hashenko K. I., teacher of Choreography Department Separate Subdivision of Mykolaiv Branch of Kyiv National University of Culture and Arts (Ukraine, Mykolaiv), katrusyaka@gmail.com

Topical issues of the development of modern dance in the educational space of Ukraine

This article deals with topical issues and trends in the development of modern dance in the educational space of Ukraine. The main problems and the most important factors of «the dead season» in the development of modern dance are revealed. The structure of the national system of choreographic education where children, adolescents and adults can get education at the amateur level and professional education in our country is analyzed. The matters, the solution of which will lead to the further development of modern dance in Ukraine and will ensure the training of highly qualified specialists in this field, are settled.

Keywords: modern dance, development of modern dance in Ukraine, problem of the modern dance development, choreographic education of Ukraine.

* * *

УДК 378.014

Лукашук М. А.,
здобувач, Національний педагогічний
університет ім. М. П. Драгоманова
(Україна, Київ), gileya.org.ua@gmail.com

ОСОБИСТІТЬ ЯК СУБ'ЄКТ ОСВІТНІХ ІННОВАЦІЙ

Основна увага приділяється проблемі вивчення характерних ознак особистості в системі інновацій, які виявляються через зміну типу і характеру життєдіяльності та способів підготовки до них підростаючих поколінь. Новий соціум і новий тип прогресу висувають достатньо складні вимоги до особистості, що прагне успіху, благополуччя та творчої самореалізації. Можна стверджувати, що сучасна успішна особистість – це інноваційна особистість. В свою чергу, «інноваційна особистість» – суть вираження активності інноваційного суспільства, що представляє собою «стрибок з третього в перший світ». Саме інноваційне суспільство культивує своїм основним ресурсом інтелектуальний ресурс, який уособлює інноваційну особистість.

Ключові слова: людина, освіта, культура, інноваційний тип прогресу, інновації в освіті.